

HENKIEN TEATTERIN LAPSET

JA PUHUVA KAAPPI

TUUTIKKI TOLONEN

KUVITTANUT NETTA LEHTOLA

WSOY

Tuutikki Tolonen

*Henkien teatterin
lapset*

&

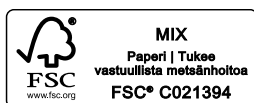
*Puhuva
kaappi*

Kuvittanut Netta Lehtola

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Kirjoittaja kiittää Taiteen keskustoimikuntaa
kirjoittamistyön tukemisesta.

Ensimmäinen painos

TEKSTI © TUUTIKKI TOLONEN JA WSOY 2026

KUVAT © NETTA LEHTOLA JA WSOY 2026

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-52088-8

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@WSOY.FI

Prologi

Ensin sormet ilmestyivät näkyviin vain osittain. Ne liikuivat varovasti tunnustellen pitkin kaapinoven reunaa: ensin ylös, sitten takaisin alas. Sen jälkeen ne katosivat yhtä nopeasti kuin olivat tulleetkin.

Ottilia siristi hämmästyneenä silmiään. Oliko kaapissa joku? Puhuvan Hengen kaapissa ei olisi pitänyt olla ketään siitä yksinkertaisesta syystä, että Ottilia itse oli Puhuva Henki. Tai tarkemmin sanottuna Puhuvan Hengen kaappi oli Ottilian esitys taikashowssa. Nyt hän seisoi kuitenkin vasta odottamassa omaa vuoroaan sivuverhojen varjoissa. Kaapin olisi pitänyt olla työpöyhjä.

Ottilia kuuli, miten hänen kaksoisveljensä Roland paasasi näyttämöllä mahtipontisella äänellä:

”Hyvä yleisö! Maailmankuulun loitsutaiteilijan, mestari von Hofenstaufenin henkien illassa näette ihmeitä! Tulette hämmästyään, ilahtumaan, ehkä jopa pelästymään.”

Ottilia tuijotti Puhuvan Hengen kaappia. Taas! Siellä sormet jälleen olivat! Nyt ne taputtelivat pehmeästi ja epäröiden kaapinoven reunaa kuin olisivat etsineet jotain.

Näyttämöllä Roland jatkoi mistään tietämättä:

”Tervetuloa matkalle mahdollisen ja mahdottoman rajalle. Tulette näkemään, miten todellinen taikuri saa teidät uskomaan mihin vain haluaa. Mutta muistakaa neuvoni: kaikki ei ole sitä, miltä näyttää. Myös omat silmänne valehtelevat!”

Yleisö taputti innostuneena, mutta Otilia hiipi täydellisen huomaamattomasti Puhuvan Hengen kaapin taakse. Hän raotti salaista takaverhoa. Kaapissa ei tietenkään ollut valoja, eikä Otilia olisi niitä voinut käyttääkään. Täydessä pimeydessä hän ei nähnyt edes omaa kättään, kun hän ojensi sen ja huiatoi nopeasti kaapin laidasta laitaan, seinästä seinään, ylös alas, vielä kerran samat liikkeet. Pelkkää tyhjää.

Seuraavaksi hän livahti sisälle kaappiin ja tunnusteli jokaisen nurkan ja reunan. Ei mitään. Hän nosti käsi-varret ylös ja kurkotti kaapin kattoon. Ei yhtään mitään. Kuka ikinä kaapissa äsken oli ollutkaan, ei ollut siellä enää.

Kaapin ulkopuolella yleisö puhkesi raikuviin aplodeihin. Hetki sitten alkanut meedionumero oli aina yleisön suosikki. Äkkiä Otilia kuuli pienen äänen aivan läheltä. Se tuntui tulevan kaapin sisältä; jonkinlaista kohinaa, terävä suhahdus.

Otilia jähmettyi paikoilleen. Ääni kuului uudestaan. Se oli kuin heikko, hyvin kaukaa värähtelevä kuiskaus. Silti ääni kuulosti oudolla tavalla tutulta.

”Otilia...”

Iltavelli keskeytyy Armon ja rakkauden orpokodissa

Kaikki muistivat myöhemmin illan, jolloin Ottilia ja Roland saapuivat Armon ja rakkauden orpokotiin. Se tapahtui erään sateisen lokakuisen päivän päätteeksi. Orpokodissa oli juuri silloin iltavellin aika, ja kaikki istuivat jyrkän mahonkipöydän ääressä syömässä.

Orpokodissa oli ollut jo jonkin aikaa erilaista kuin ennen. Vielä puolisen vuotta aikaisemmin kukaan ei ollut kuullutkaan *iltavellistä*. Aikaisemmin orpokodissa oli puhuttu *illallisesta* ja ruokana oli ollut milloin mitäkin: perunoita ja keittoja, kalalientä, herkullista tummaa leipää, ihanaa, suussa sulavaa voita. Joskus oli ollut jälkiruuaksi mustikkapiirakkaa ja omenamehua. Nykyään kaikki tuollainen tuntui kuin unelta, jota lapset toisinaan muistelivat yhdessä.

Ensin illallinen oli muuttunut iltapuuroksi. Sitten puurosta oli kadonnut voinokare ja heti sen perään maito. Sen jälkeen puuro oli vähitellen muuttunut yhä

vetisemmäksi ja laiheemmaksi, kunnes se ei lopulta enää ollut puuroa ollenkaan, vaan velliä. Ja siitä tiesi, että Armon ja rakkauden orpokodin asiat olivat huonosti.

Lapset eivät kuitenkaan valittaneet. Vellistä huolimatta orpokoti oli hyvä paikka, ja se johtui yksinomaan orpokodin johtajattaresta, neiti Isabella Söderholmista. Neiti omisti sekä kivitalon että orpokodin, joka talossa toimi. Paljon muuta neiti ei enää omistanutkaan, ja se juuri olikin ongelma.

Kop, kop, kop!

Hämmästyneet katseet käännähtivät ensin kohti ruokasalin avoimia ovia, joista näki eteisaulaan, sitten nopeasti kohti neiti Isabellaa pöydän päässä. Isabella-neiti puolestaan katsoi pöydän toisessa päässä istuvaa pitkäviiksistä ja hyvin vanhaa hovimestaria, joka taitteli arvokkaasti serviettinsä, nousi ylös ja lähti laahustamaan kohti ulko-ovea.

”Ehkäpä tänne tuodaan lopultakin se uusi tyttö, jonka piti tulla jo aamulla. Parasta, että minäkin menen vastaan Viktorin kanssa”, Isabella-neiti sanoi. ”Jatkakaa vain syömistä, lapset. Ettei velli kokonaan jäähdy.”

Kukaan ei tietenkään jatkanut syömistä. Orpokodin ovelle kolkuttaminen saattoi merkitä mitä tahansa, mutta useimmiten se tarkoitti jotain ikävää tai jopa vaarallista.

Kop, kop, kop!

Uusi koputus kumahteli vaativampana kuin edellinen, ja lapset pitkän ruokapöydän ääressä vilkuilivat toisiaan. Entä jos siellä oli sittenkin neiti Isabellan veli? Leopoldo-herra kävi orpokodilla onneksi vain harvoin, mutta kukapa tiesi?

Kop, kop, kop, kop, kop, kop, kop!

”Malttia, malttia”, Viktor mutisi paheksuvasti. Hän tarttui jyhkeään metallisalpaan ja työnsi raskaan tammioven auki.

Ulkoa tulvahti syksyn ja tiikusateen kylmä tuoksu. Oli jo hämärää, mutta vähässäkin valossa erottui tumma, kiharahiuksinen tyttö, joka seiso ylimmällä portaalla ja katsoi Viktoria. Hän ei näyttänyt ollenkaan siltä, miltä Armon ja rakkauden lastenkotiin tulevat lapset tavallisesti näyttivät. Hän ei ollut vähääkään peloissaan, ei surullinen eikä edes lannistunut. Hän astui sisälle eteisaulaan ennen kuin kukaan edes ehti pyytää ja puuskahti:

”Huh, onpa siellä kylmä!”

Sitten hän laski siistin, mutta moneen kertaan paikattun kangaskassinsa salmiakkikuvioiselle lattialle, suoristi takkinsa kauluksen ja katsoi ympärilleen kuin olisi tullut tarkistamaan, missä kunnossa talo oli.

Mitä hän mahtoi nähdä? Miltä Armon ja rakkauden orpokoti näytti sellaisesta, joka näki sen ensimmäistä kertaa?

Ulkoapäin kivirakennus kieltämättä näytti hienolta, arvokkaalta ja hyvin suurelta. Olisi luullut, että tammioiven takana olisi avautunut loistelas eteisaula, jonka katossa olisi roikkunut valtava kristallikruunu. Olisi melkein itsestään selvästi odottanut, että ovella olisi seissyt viimeisimmän muodin mukaan puettu palvelija tai kaksi, ja että sivupöydillä olisi ollut kukkia suurissa maljakoissa ja hopeisia kynttilänjalkoja siellä täällä.

Oven oli avannut kuitenkin hyvin vanha ja kumara hovimestari, jonka musta puku oli kulunut melkein puhki kyynärpäistä ja polvista. Kristallikruunun paikalla katossa oli pelkkä tyhjä koukku, eikä kukkamaljakoita näkynyt missään.

Tytön katse lipui eteisaulan toiselle laidalle, jossa valkoiset pariovet avautuivat ruokasaliin. Tytön silmät viivähtivät

pitkän pöydän ääressä istuvissa lapsissa, jotka olivat selvästi-kin olleet juuri syömässä. Lusikat olivat pysähtyneet ilmaan ja huolestuneet silmäparit tuijottivat häntä takaisin. He olivat kalpea joukko kaikenikäisiä ja -nälköisiä lapsia: pör-röpäisiä, pisamaisia, tummia ja vaaleita. Heillä kaikilla oli huomattavan paljon vaatekerroksia päällään. Muutamilla näytti olevan jopa vilttejä hartioillaan. Se ei ollut ihme, sillä sisällä talossa oli melkein yhtä kylmä kuin ulkona.

Nukkavierun hovimestarin viereen oli seisahtunut siro, pienikokoinen nainen.

”Oletko sinä Ottilia?” nainen kysyi ystävällisesti.

Uusi tyttö nyökkäsi.

”Olen kyllä. Meidän käskettiin tulla tänne.”

”Minne saattajasi jäi?” neiti jatkoi.

”Saattaja? Ei ole ketään saattajaa. Satamapoliisi vain kertoi tämän osoitteen. Mutta ei se haittaa, kyllähän me tämän kaupungin tunnemme.”

”Hyvä niin”, neiti vastasi. ”Tervetuloa Armon ja rak-kauden orpokotiin. Minä olen johtajatar Söderholm. Voit sanoa minua Isabella-neidiksi.”

Ottilia suoristi ryhtinsä, tarttui juhlavasti hameenhel-maansa ja niiasi.

”Ilo on kokonaan minun puolellani, johtajatar Isabella-neiti.”

Johtajatar katsoi tyttöä yllättyneenä. Ilo? Lapsiraukka-han oli juuri tullut orpokotiin. Ja missä hän oli oppinut tuollaisen niiauksen?

Ottiliakin oli itse asiassa yllättynyt, vaikkei sitä ulos-päin huomannutkaan. Vai orpokodin johtajatar! Neiti vaikutti aivan liian nuorelta orpokodin johtajattareksi.

Lisäksi neidillä oli liian suuri, muodista poistunut mekko, joka muistutti vanhan leskirouvan suruleninkiä. Ottilia oli nähnyt samantapaisia vaatteita mestari von Hofenstaufenin Taikuuden Teatterin roolivaatekirstussa, mutta ei koskaan kenenkään päällä tavallisena arkivaatteena.

Johtajatar kietoi ikivanhan, mustan villahuivin tiukemmin hartioilleen ja sanoi:

”Parasta sulkea tuo ovi, muuten karkaa viimeinenkin lämpöhippunen harakoille.”

”Mutta Roland on vielä ulkona”, Ottilia huudahti.

”Kuka?”

”Minun veljeni Roland. Ja meillä on mukanamme mestari von Hofenstaufenin kaappi. Sekin pitää saada sateensuojaan.”

”Mutta... minulle lähetettiin aamulla tieto orpolapsesta, joka löytyi satamasta oman onnensa nojassa. Miksi kukaan ei maininnut veljestä tai mukana tulevista huonekaluista?” johtajatar kysyi hämmästyneenä.

”Ehkä siksi, että satamapoliisin mielestä Rolandin ikäisten poikien pitäisi mennä töihin laivalle eikä lortvia orpokodeissa”, Ottilia vastasi.

”Kuinka vanha Roland sitten on?” johtajatar ihmetteli.

”Yksitoista ja puoli, aivan kuten minäkin. Me olemme kaksosia. Mutta laivatöihin lähteminen ei käy senkään takia päinsä, että meidän pitää pysyä yhdessä. Me lupasimme niin isälle.”

Johtajatar rypisti otsaansa ja puuskahti:

”Tietysti te pysytte yhdessä. Haetaan nyt veljesi ja teidän kaappinne sisälle, niin saadaan tuo ulko-ovi kiinni. Onko se isokin kaappi? Kuinka monta kantajaa tarvitaan?”

”Kaksi tai kolme”, Ottilia vastasi. ”Roland ei voi kantaa. Hänen toinen kätensä on vähän heikko.”

Johtajatar kääntyi katsomaan ruokasaliin, josta orpolapset tuijottivat yhä etuovelle kuin pelästyneet jänikset.

”Johannes, tulisitko ainakin sinä”, johtajatar pyysi.

Pitkä ja roteva, vaalea poika nousi seisomaan ja nyökäsi jurosti. Hän näytti niin vahvalta, että jaksaisi kantaa kaapin vaikka yksin, mutta erityisen puheliaalta hän ei vaikuttanut.

”Matti, tule vaikka sinä Johanneksen avuksi”, johtajatar jatkoi.

Tumma, moneen kertaan paikattuihin sarkahousuihin pukeutunut poika nousi pöydän äärestä ja käveli Johanneksen viereen. Poika ei ollut yhtä pitkä kuin Johannes, mutta hänessä oli jotain rauhallista ja luotettavaa, ja Ottilia piti hänestä heti paikalla. Poika sanoi:

”Ehkä kolmas kantaja olisi tarpeen, koska etuportaavat ovat niin jyrkät.”

Johannes murahti myöntävästi.

”Minä voin tulla”, sanoi nopeasti hintelä poika pöydän toisesta päästä. Hän oli niin vaalea, että näytti melkein läpikuultavalta, ja hänen äänensä oli hiljainen.

”Janne Koboltti, sinä taidat olla liian pieni tähän puuhaan”, johtajatar aloitti, mutta Matti keskeytti hänet.

”Kyllä Koboltti pärjää, hän on sitkeämpi kuin moni puolet isompi.”

Janne Koboltti ei odottanut johtajattaren vahvistusta, vaan liivahti vikkellästi paikaltaan Matin ja Johanneksen luo. Isabella-neiti huokaisi ja sanoi:

”Hyvä on. Mutta olettehan kuitenkin oikein varovaisia. En halua, että kukaan teistä satuttaa itseään.”

”Ja toivottavasti kaapillekaan ei satu mitään”, Otilia jatkoi. ”Se on vanha ja painava. Siitä on vaikea saada kunnon otetta.”

”Älä huoli, kyllä me olemme ennenkin kaappeja kantaneet”, Matti sanoi rauhallisesti ja hymyili.

Sitten pojat astuivat ulos etupihan hämäryyteen.

Sisälle kannetaan kaappi ja kenties jotain muutakin

Kaappi, jonka pojat vaivalloisesti saivat raahattua eteisaulaan, oli tumma, koristeellinen ja niin korkea, että sen sisälle olisi mahtunut ihminen seisomaan. Oviin oli kaiverrettu ruusuköynnöksiä, kukkia ja lehtiä. Orpokodin lapset eivät tienneet, tuijottaako ennemmin kaappia vaiko sen perässä sisälle tallustellutta pörröpäistä, tummaa poikaa, joka arvatenkin oli toinen uusi lapsi, Roland.

Poika muistutti paljon sisartaan, mutta oli silti aivan erilainen. Hän ei sanonut mitään, mutta hänen tummat silmänsä tarkkailivat valppaasti kaikkea. Hänen vasen kätensä oli jollain tavalla erikoinen. Näytti kuin se olisi ollut hyvin pieni ja lyhyt verrattuna toiseen käteen. Ainakin puolet hihasta oli kääritty ylös, ja silti vain sormenpäät näkyivät.

”Tervetuloa, Roland”, johtajatar sanoi ystävällisesti. Roland kumarsi lyhyesti, mutta ei sanonut mitään.

”Olet varmaan kylmissäsi, kun jouduit odottamaan niin kauan tuolla kadulla. Ja sitä ennen koko pitkän päivän satamassa”, johtajatar jatkoi.

Roland ei vastannut.

”Oletko sinä kunnossa?” johtajatar kysyi.

”Hän on ihan kunnossa, hän ei vain pidä kovin paljon puhumisesta”, Ottilia vastasi. ”Paitsi tietysti silloin, kun on lavalla. Silloin hän puhuu paljonkin.”

Johtajatar hiljeni. Hänellä ei ollut aavistustakaan, mitä Ottilia tarkoitti. Ennen kuin hän ehti kysellä enempää, Ottilia jatkoi:

”Ja emme me tietenkään olleet koko päivää satamassa. Me kiertelimme eri puolilla kaupunkia ja yritimme kerätä rahaa. Se ei onnistunut kahdestaan, joten tulimme tänne.”

”Kerätä rahaa”, johtajatar toisti huolestuneena. ”Millä tavalla? Ette kai te sentään kerjänneet?”

”Emme tietenkään! Me yritimme esittää ihmisille taikatemppuja, mutta kukaan ei jäänyt katsomaan eikä antanut rahaa. Oli varmasti liian kylmää.”

Isabella-neiti näytti niin hämmästyneeltä, että Ottilia jatkoi:

”Mehän olemme taikureita. Kai te sen tiesitte? Me kuulumme mestari von Hofenstaufenin seurueeseen melkein vuoden ajan ja opimme siellä paljon kaikenlaista.”

Seurasi hiljaisuus.

”Varmastikin mestari von Hofenstaufenin Taikuuden Teatteri on teille tuttu?” Ottilia varmisti.

”Valitettavasti en ole kuullutkaan siitä”, johtajatar vastasi. Myös Matti ja Johannes kaapin vieressä pudistivat päätään.

Ottilia suoristi ryhtiään ja jatkoi painokkaasti:

”Voisi sanoa, että von Hofenstaufenin Taikuuden Teatteri on varsin *tunnettu*. Siitä on kirjoitettu lehdissäkin monta kertaa. Yleisöä riitti kaikkialla, minne menimme. Mutta tänä aamuna koko muu seurue joutui lähtemään takaisin Saksaan. Mekin Rolandin kanssa olisimme läheneet mukaan, mutta meidän ei annettu nousta laivaan. Meillä ei ollut oikeita matkustusasiakirjoja, ja kukaan ei uskonut, kun sanoimme, että olemme mestari von Hofenstaufenin lapsia. Sitten joku kutsui satamapoliisin paikalle ja tässä sitä nyt ollaan.”

”Oletteko te sitten hänen lapsiaan?” johtajatar kysyi yhä hämmästyneempänä.

Ottilia purskahti nauruun, ja Rolandkin hymyili.

”Emme tietenkään ole! Joskus vain sanoimme niin, koska se oli helpompaa. Kyllähän sen ymmärtää.”

Johtajatar ei selvästikään täysin ymmärtänyt.

”Ja tämä von Hofenstaufen on siis jonkinlainen kiertävä taikuri?” hän tarkensi.

”Hän on tunnettu loitsutaiteen mestari”, Ottilia vastasi painokkaasti. ”Suuri taikuri, aivan erityisen taitava antispiritisti.”

”En edes tiedä, mitä se tarkoittaa”, johtajatar sanoi. ”Mutta ehkäpä me voimme palata siihen vähän myöhemmin. Meillä on iltavelli kesken ja kaikki odottavat pöydässä. Varmasti teilläkin on nälkä.”

Roland ja Ottilia nyökkäsivät. Heillä todellakin oli nälkä.

”Jätetään kaappi toistaiseksi tuohon”, Isabella-neiti sanoi ja kääntyi ruokasalin suuntaan. ”Tähän suuntaan.”

Hän ehti ottaa vain pari askelta, kun kaapista kuului ensin kaksi pientä kolahdusta ja sitten hiljaista rapinaa. Roland ja Ottilia vilkaisivat toisiaan nopeasti. Johtajatar käännähti takaisin.

”Mikä se oli?” hän kysyi terävästi.

Roland pudisti päätään. Ottilia ei sanonut mitään.

”Onko kaapissa sisällä jotain?” johtajatar kysyi. ”Jotain elävää? Joku eläin? Yritättekö te salakuljettaa jonkin eläimen sisälle orpokotiin?”

”Emme tietenkään!” Ottilia puuskahti. ”Kaappi on ihan tyhjä. Se vain joskus kolahtelee itseksensä. Siinä on sellainen vika.”

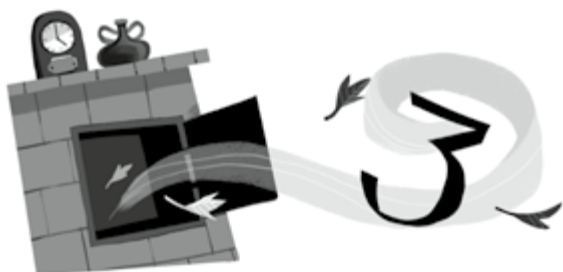
”Vai vika”, johtajatar toisti epäuskoisena. ”Sellaisesta viasta en ole koskaan kuullutkaan.”

”Ihan tyhjältä se vaikutti, kun me kannoimme sen sisälle”, Matti sanoi. Johannes ja Koboltti nyökkäsivät. ”Mikään ei kolissut, vaikka kallistimme sen ihan kyljelleen.”

Isabella-neiti ei näyttänyt täysin vakuuttuneelta, mutta sanoi:

”Hyvä on. Me katsomme kaappia tarkemmin ruuan jälkeen. Nyt syömään. Ottilia ja Roland, jättäkää ihmeessä takit päälle, täällä on tänään vähän koleaa.”

Sitten hän kääntyi uudestaan ja lähti päättäväisin askelin kohti ruokasalia ja iltavelliä, joka tietenkin oli jo kokonaan jäähtynyt.

Ottilia tekee havaintoja iltavellin aikana

Pitkän pöydän ympärille ahtautuneet lapset tuijottivat Ottiliää ja Rolandia uteliaina, kun nämä astelivat Isabella-neidin perässä ruokasaliin. Huone oli pienempi ja kodikkaampi kuin eteisaula. Vielä kodikkaampi se olisi ollut, jos huoneen nurkassa seisova kaunis, vihreä kaakeliuuni olisi hohkannut lämpöä. Uuni oli kuitenkin kylmä ja hiljainen. Johannes, Matti ja Janne Koboltti pujahtivat istumaan omille paikoilleen.

”Iida, hakisitko keittiöstä lisää lautasia”, Isabella-neiti sanoi ystävällisesti yhdelle lapsista.

Vaalealettinen tyttö nousi, niiasi ja viiletti sitten viltti hartioillaan pois huoneesta kuin harmaa yöperhonen.

”Iida on meidän palvelustyttytämme”, Isabella-neiti selitti Ottilialle ja Rolandille. ”Hän voisi olla täällä hoidokkinakin, mutta hän haluaa ennemmin olla apulaisena. Viime kevääseen asti meillä oli myös keittäjä, mutta hän lähti. Hän olisi halunnut enemmän palkkaa.”

Johtajatar oli hetken hiljaa ennen kuin jatkoi mieteliäästi:

”Tai oikeastaan hän olisi halunnut edes jonkinlaista palkkaa.”

”Kuka täällä tekee nykyään ruokaa?” Ottilia kysyi.

”Me itse tietysti. Hyvin se sujuu, eikö sujukin, lapset?”

Lapset pöydän ympärillä nyökyttivät ponnekkaasti.

”Vellithän ovat melko helppoja”, johtajatar sanoi.

Ottilian katse lipui lautasten laihan, vetisen sisällön yli. Hän ei sanonut mitään.

”Sitä paitsi on tärkeää oppia tekemään ruokaa itse”, Isabella-neiti jatkoi ja katsoi rohkaisevasti lapsia pöydän ympärillä. Muutama heistä nyökkäsi vakavasti.

”Minulle ei kukaan opettanut, ja siitä olemmekin saaneet kaikki kärsiä. Minulle ei lapsuudessani opetettu edes puutarhanhoitoa, että voisin kasvattaa meille itse ruokaa. Ei mitään käytännöllistä tai sellaista, millä pysyy elossa. Mutta onneksi tässä talossa on hyvä kirjasto. Tietoa kyllä löytyy, kun sitä tarvitsee. Ja katsokaapas vain, miten hyvin me täällä pärjäämme!”

Johtajatar naurahti. Sitten hän jatkoi lempeästi:

”Lapset, tiivistäkääpäs vähän, että saadaan Ottilia ja Roland mahtumaan pöydän ääreen. He kuuluvat nyt meihin.”

Lapset alkoivat liikehtiä aivan kuin jokainen olisi yrittänyt tehdä tilaa viereensä.

”Tähän mahtuu”, sanoi punakiharahiuksinen tyttö ja taputti kapeaa tyhjää tilaa vasemmalla puolellaan.

”Minun nimeni on Senja.”

”Mene sinä”, Ottilia nyökkäsi Rolandille.

”Tervetuloa matkalle

mahdollisen ja mahdottoman rajalle!”

Henkien teatterin lapset on uusi, maaginen lastenromaanisarja, joka huokuu mystistä tunnelmaa ja leikittelee viesteillä tuonpuoleisesta.

Syksyisenä iltana Armon ja rakkauden orpokodin ovelle ilmestyy kaksi sisarusta, joilla on mukanaan erikoinen kaappi. Ottilia ja Roland ovat esiintyneet kiertävässä von Hofenstaufenin Henkien teatterissa, mutta ovat nyt kotia vailla. Hyväsydäminen johtajatar ottaa kaksoset vastaan, vaikka köyhä orpokoti kärsii rahavaikeuksista. Ongelmat voivat kuitenkin ratketa, kun Ottilia, lapset ja Puhuva kaappi järjestävät kaikkien aikojen meedioshown...

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-52088-8

